

PARADA

A Piero Steiner, que m'ha recolzat, ajudat i dirigit durant tot el procés d'aquest treball de recerca. A Sarina Röhr pel suport i ajut, sobretot a nivell interpretatiu.

També a la meua tutora, per fer-me tocar de peus a terra quan calia, pel seus consells tant en la part creativa com en la part escrita, i, sobretot, per tot l'esforç que ha esmerçat per tal que el meu treball de recerca arribés a aquest resultat, i, finalment, per haver-me facilitat un espai on poder representar l'obra..

Agreixo moltíssim a Alma Steiner que m'hagi ajudat a fer uns últims retocs en la redacció d'aquest treball.

A tots els amics que m'han aconsellat, donat suport i m'han fet de públic en diferents representacions.

I, finalment, a Elisabet Pagès Iglesias, per haver fet l'últim repàs a tot el treball.

Gràcies a tots per haver fet que aquest projecte hagi estat possible..

Índex

<u>INTRODUCCIÓ</u>	pàg.4
<u>I. PART TEÒRICA</u>	pàg.5-13
1. <u>Conceptes bàsics</u>	pàg.5
1.1.Posada en escena.....	pàg.5
1.2.Escenografia.....	pàg.5
1.3.Vestuari.....	pàg.5
1.4.Attrezzo.....	pàg.5
1.5.II·luminació.....	pàg.5
1.6.So.....	pàg.5
2. <u>Els tres pilars de la creació teatral</u>	pàg.6-7
2.1 L'autor o dramaturg.....	pàg.6
2.2 El director.....	pàg.6
2.3 L'actor.....	pàg.7
3. <u>Text</u>	pàg.8-10
3.1.Estructura.....	pàg.8
3.2.Acotacions.....	pàg.9
3.3.Diàlegs.....	pàg.9
3.4 Monòleg.....	pàg.10
4. <u>Com escriure un text teatral</u>	pàg.10-12
4.1.Tema.....	pàg.11
4.2.Personatge.....	pàg.11-12
4.3.Principi i Final.....	pàg.12
4.4.Plantejament.....	pàg.12
4.5.Estil.....	pàg.12
4.6.Obra completa.....	pàg.12

II. <u>PART PRÀCTICA</u>	pàg.13-29
1. <u>Procés d'escriure el text</u>	pàg.14-22
1.1. Pluja d'idees (intel·lectualment)	pàg.14-15
1.2. Idees extretes a partir de improvisacions	pàg.16
1.3 .Personatge.....	pàg.17
1.4 .Estructura inicial: (introducció,nus i desenllaç).....	pàg.17
1.5 .Desenvolupament de l'estructura inicial.....	pàg.17-18
1.6 .L'obra.....	pàg.19-22
1.7. El títol.....	pàg.22
2. <u>Posada en escena</u>	pàg.23-28
2.1.Direcció.....	pàg.23
2.2.Interpretació.....	pàg.24
2.3.Escenografia.....	pàg.24
2.4.Vestuari.....	pàg.24-25
2.5.Attrezzo.....	pàg.25
2.6.II·luminació.....	pàg.26
2.7.So i música.....	pàg.26-27
2.8 guió del so i de les llums.....	pàg.27-28
3. <u>A punt per representar</u>	pàg.29
3.1.Sinopsis.....	pàg.29
3.2. Fitxa artística.....	pàg.29
<u>CONCLUSIÓ</u>	pàg.30-31
<u>BIBLIOGRAFIA</u>	pàg.32
<u>ANNEX</u>	
- El meu diari.....(format imprès, apart)	
- Música i so.....(format CD)	

INTRODUCCIÓ

El teatre per a mi

El teatre és per a mi una manera d'expressar, de comunicar alguna cosa a un públic, un mitjà per manifestar les meves idees. I també és una forma d'alliberament personal, de no pensar en mi mateix i permetre'm ser un altre. I, sobretot, és una forma de gaudir.

El treball de recerca

Des d'un principi sabia que volia fer un treball de recerca relacionat amb el teatre, però no sabia exactament com enfocar-lo. Vaig pensar en diversos temes: el llenguatge no verbal en el teatre, l'anàlisi d'una escena teatral i la seva representació, la creació col·lectiva...

Però, finalment, em vaig plantejar aquests interrogants: com deu ser escriure un text teatral?, i dirigir-lo?, i, encara més, interpretar-lo?. Vaig decidir emprendre la tasca jo sol, escriuria un monòleg. Vaig pensar que seria molt complicat fer-ho amb d'altres persones, per manca de disponibilitat, temps suficient i constància.

L'objectiu del meu treball és investigar tot el procés de creació d'una obra, des de la confecció del text fins a la representació davant d'un públic.

En primer lloc abordaré la part teòrica, amb una recerca d'informació sobre l'escriptura teatral.

I en segon lloc, una part pràctica, on mostraré el procés de la creació del monòleg i la seva posada en escena. Per tant, la meva intenció és ser-ne l'autor, el director i l'actor de l'obra teatral. Això em permetrà conèixer des de tres punts de vista diferents l'art dramàtic.

Així doncs, l'objectiu del meu treball de recerca és fer una investigació sobre com es fa una obra teatral i alhora la pregunta que pretenc respondre és: una sola persona és capaç no només d'escriure d'escriure i dirigir una obra teatral sinó també de ser-ne l'actor?

Finalment afegeixo que sóc conscient que aquesta proposta em suposarà molta feina (constància i disciplina), molt de temps i molta concentració. Però no em faig enrere perquè és el que realment desitjo fer i crec que m'enriquiré moltíssim fent aquest treball de recerca.

I. PART TEÒRICA

Tal com he dit abans la part teòrica constarà d'un estudi sobre el text teatral i les persones que hi intervenen, tant en la seva confecció com en la seva posada en escena: el dramaturg, el director i l'actor. I, per descomptat l'estudi del gènere monòleg.

L'aprofundiment en la direcció i en la interpretació, tindrà lloc en la part pràctica.

1. CONCEPTES BÀSICS DEL TEATRE

Abans de començar la part central del treball cal fer un recordatori dels conceptes bàsics del fet teatral, ço és:

1.1 Posada en escena

És la materialització del guió. Com diu la paraula s'exposa a l'escena, amb la interpretació dels actors i els elements necessaris.

1.2 Escenografia

Són tots els elements visuals que participen en una escenificació, com podria ser un decorat. L'encarregat de fer l'escenografia s'anomena escenògraf.

1.3 Vestuari

És tota la vestimenta que usen els actors. Ja sigui per definir el personatge (com seria un vestit d'Edat Mitjana). O un vestuari neutre, per exemple tot negre, que seria més inconcret i per això l'actor podria interpretar diversos personatges (normalment aquest vestuari és utilitzat pels mims).

1.4 Attrezzo

Són els objectes que complementen l'escena i que utilitzen els actors per completar la seva interpretació (com ara un rellotge, una pistola, un llibre...).

1.5 Il·luminació

És el conjunt de llums que creen un clima, un ambient determinat a l'escena (depenent de la intensitat, els colors, la posició...) la persona que s'encarrega de fer aquesta tasca s'anomena dissenyador de llums.

1.6 So

És tota la part sonora (música, efectes, sorolls, veus...) que acompanyen l'escena. La persona responsable de tot aquest apartat s'anomena tècnic de so. El so ajuda a l'espectador a "entrar" en l'escena, el so ens permet ambientar el públic.

Per poder entendre i treballar el teatre els conceptes esmentats són necessaris i s'han de conèixer.

2. ELS TRES PILARS D'UNA OBRA TEATRAL

L'autor, el director i l'actor: són les tres persones principals i indispensables a l'hora de la creació i representació d'una obra teatral.

2.1 L'autor o dramaturg

És la persona encarregada d' escriure l'obra teatral. Per aconseguir-ho primer ha d'imaginar-se el text i després escriure'l. Per tant ell és el creador de la situació, els personatges, l'espai, la trama i els diàlegs, que formaran el text teatral. També pot donar-se el cas que l'autor escrigui l'obra a partir d'improvisacions dels actors. Aleshores l'autor no estaria del tot imaginant-se l'obra, però sí que l'estaria escrivint.

Segons Jardiel Poncela (important dramaturg espanyol) : *"El teatre és un sisè sentit: plantejar un assumpte desenvolupar-lo: graduar l'interès davant del públic; provocar emocions; conèixer el valor de cada intervenció, frase moviment, gest; obtenir l'equilibri entre totes les parts. Fer teatre no és cosa que s'aprengui, se'n sap o no se'n sap però no hi ha aprenentatge possible"*.

Corroboro la idea de Jardeil Poncela en relació als punts que s'han de seguir per ser un bon dramaturg. Però discrepo en el fet que ell fa del teatre un art d'elit, excloent-ne tot aquell que no ha nascut amb aquest do, ja que jo considero que amb gran esforç es pot adquirir aquesta virtut.

2.2 El director

El seu deure és dirigir, ha de guiar a tots aquells que estan involucrats en el procés de la posada en escena del text teatral. És necessari doncs, que el director tingui molt clara la proposta que es vol representar, ja que si no no es podrà realitzar una posada en escena coherent i bona.

Com va dir l'importantíssim director de teatre, Peter Brook: *"Com més important és l'obra, més gran és el tedi¹ si la realització i la interpretació no arriben al mateix nivell"*.

Podríem dir que el director és com un capità de vaixell, és el que decideix el rumb i ha de resoldre tots els problemes que apareguin en aquesta aventura.

¹ Tedi: Molèstia causada per la continuïtat o la repetició d'una cosa que no ens interessa.

2.3 L'actor

És la persona que ha d'interpretar un personatge, combinant les idees de l' autor, escoltant els suggeriments del director, i, finalment , amb l'ajut dels seus coneixements donar un toc personal a la interpretació..

Segons Vittorio Gassman, gran actor italià, *"l'actor és com una caixa buida i com més buida sigui, millor. Interpreta un personatge i la caixa s'omple, acaba la feina i es buida."*

En fi l'actor és qui donarà vida als personatges de l'obra.

Com hem vist el procés de creació va totalment lligat amb aquestes tres persones: l'autor es l'encarregat d'escriure el text, el director de posar-lo en escena i els actors són qui representen els personatges de l'obra i la mostren al públic.

3.EL TEXT

El text és una part essencial de l'espectacle teatral, sense text, en principi, no hi ha espectacle i dic en principi, ja que hi ha espectacles teatrals que són improvisacions.

Doncs bé, un personatge o personatges als quals els passa alguna cosa en un lloc o llocs determinats, ja és un text teatral.

3.1 ESTRUCTURA

3.1.1 Estructura externa

Encara que hi ha excepcions, les obres teatrals segueixen una estructura, que podríem dir que és la següent:

Els actes: són cada una de les parts en què es divideix l'obra teatral i cada acte està separat per un interval (sovint marcat per la baixada del teló).

Les obres tradicionalment estan formades per tres actes, que corresponen al plantejament, al nus i al desenllaç. Però el nombre d'actes pot variar.

Les escenes: són les parts dels actes, assenyalades per l'acció, pel temps i per l'entrada i la sortida dels personatges. El nombre d'escenes varia en cada , però normalment no n'hi ha cap que tingui més de deu escenes.

El quadre: és la subdivisió temàtica d'un acte.

3.1.2 Estructura interna

L'estructura interna de les obres teatrals és com la d'una novel·la. Les obres teatrals estan dividides en tres parts: la introducció, el nus i el desenllaç.

La introducció: tal i com diu la paraula és la part introductòria de l'obra, on se'ns presenta o se'ns planteja la situació.

Nus: és la part central de l'obra, en la qual es desenvolupa la història.

Desenllaç: és la part de l'obra en la qual es resol el conflicte o el nus, això no vol dir que sempre sigui un final clar, sinó que també pot ser un final obert que doni via lliure a la imaginació de l'espectador .

Cal afegir que avui dia en molts casos no es segueixen aquestes estructures, sobretot l'estructura externa, ja que en el teatre contemporani s'han trencat aquests esquemes. Podríem dir que aquestes estructures es segueixen en el teatre clàssic.

3.2 LES ACOTACIONS I ELS DIÀLEGS

La gran majoria de textos teatrals estan formats per diàlegs i acotacions. Tot hi això n’hi ha que només contenen el diàleg, ja que aquest explica tot el que passa i per tant no són necessàries les acotacions.

3.2.1 Acotacions o text acotat

És la part del text que ens informa i ens descriu els espais, personatges, escenaris i aspectes. També ens mostren característiques físiques i psicològiques dels personatges. Hi predominen els noms i els adjectius. Ha d’estar redactat clarament perquè el director o el lector entengui perfectament les situacions.

Exemple:

(Un home entra a escena cantant entre dents un bolero passional. Se’l nota excitat. Obre una porta i, per la manera de fer-ho i introduir-se a l’interior, entenem que arriba a una cita d’amor; comença a despullar-se mentre continua cantant, inventant una nova lletra sobre la música del bolero.)²

3.2.1 Diàlegs

Són el text principal, és la interacció verbal entre els personatges, per tant l’estructura és, pregunta – resposta. En els diàlegs hi veurem les característiques típiques del llenguatge verbal. Els diàlegs han de reflectir l’estat del personatge, per això podrem veure diverses entonacions, volums, frases inacabades... En els diàlegs s’ha de reflectir les emocions dels personatges.

En el cas que el personatge es dirigeixi al públic, ja sigui un monòleg o una interacció entre personatge - espectadors, s’ha d’emfatitzar aquesta excepció, per tal que el lector ho entengui.

Exemple:

- Permeti que li digui que la seva conducta també és molt sospitosa.
- Sospitosa...? No veig per què...
- Bé, escolti, vostè acaba de dir que marxava... Doncs vingi, foti el camp.
- Foti el camp vostè!
- Perdoni, però jo ho he dit primer.
- Ah sí? I què?²

² Els exemples són del monòleg de Sergi López i Jorge Picó: “Non solum”.

3.4 MONÒLEG

Vist que la meua intenció és escriure un monòleg, cal saber que és. Doncs bé, monòleg ve de: (mono –un- i logos –paraula-). En el teatre clàssic és quan el personatge fa una introspecció, ja que ens revela la seva història personal (el passat, mostra la seva consciència, els seus sentiments , les seves decisions...). Però avui dia la concepció del monòleg ha canviat molt, s'ha simplificat, un monòleg és quan hi ha un sol personatge a l'obra, o quan un dels personatges fa una intervenció ell sol, no hi ha diàleg amb un altre personatge.

Per això la forma dramàtica del monòleg pot ésser escrita en una part de l'obra (quan hi ha més d'un personatge, però en una escena ens centrem en un personatge en concret i aquest fa un monòleg) o tota l'obra pot estar escrita com a monòleg, s'anomenava monodrama, però actualment és conegut com a monòleg (quan en tota l'obra hi ha només un personatge).

4. COM ESCRIURE UN TEXT TEATRAL

Una manera d'escriure un text teatral és seguint els següents passos (extrets del llibre, EI libro del guión de Syd Field):

4.1 Tema

El primer pas és trobar alguna cosa de la qual parlar: el tema de l'obra. El tema ha de tenir dues parts molt clares, l'acció i el personatge.

La resposta a la pregunta: quin és el tema? Hauria de ser: aquest personatge fa tal acció. Hem de definir si l'acció és física: si suposa un esforç físic, córrer, ballar, caminar... o és emocional: és allò que passa en l'interior del personatge, el que sent (amor, odi, ràbia...)

I finalment hem d'explicar la necessitat del personatge, què vol fer, què és allò que necessita.

En definitiva, sense acció no hi ha personatge i sense personatge no hi ha acció. Com va dir F.Scott: "l'acció és el personatge".

Per iniciar una creació s'ha de tenir clar el tema, és el punt de partida. És a dir, el més important és saber la necessitat del personatge i a partir d'aquí ja li posarem obstacles o no (aconseguirà el que vol o no)

4.2 Personatge

És imprescindible saber qui és i com és el personatge., l'hem de conèixer a la perfecció. D'aquesta manera cada diàleg, acció o moviment tindrà un sentit. Per tant si és un ésser humà, és important conèixer la seva vida professional, personal i privada.

Doncs bé, com construïm un personatge? Com li donem vida? Com el fem semblar real?

Per aconseguir construir un personatge hem de conèixer o crear el seu **context**: qui eren els seus pares, com eren, on vivien...(com més en sapiguem millor). El seu interior, vull dir la seva manera de pensar, el seu **punt de vista** (és cristià, ateu, liberal, racista, conservador...). L'**actitud**, quina és la seva forma de fer(superioritat, positivitat, negativitat...). La **personalitat** (alegre, feliç, trist, tímid...).I la **conducta** (el que fa) perquè una persona és el que fa, segons Fyd Field .

També hem de conèixer el seu aspecte físic, és important sobretot per quan l'haguem de representar, però això vindrà més endavant.

En fi, hem de crear i ser conscients dels aspectes i detalls del nostre personatge, per poder modelar-lo i escriure sobre ell.

4.3 Principi i Final

Bé, ara essent conscients de tot el que envolta al nostre personatge, ja podem crear la seva necessitat o necessitats. I a partir d'aquí podem crear un principi, el que sigui, però en un determinat moment ha de voler satisfer la seva necessitats, i després, haurem d'inventar un final que tindrà tres possibilitats de desenvolupar-se: satisfer la necessitat del personatge, no satisfer-la (ja sigui perquè mor o no ho aconsegueix) o un final obert (el qual dependrà de l'espectador).

Un exemple qualsevol seria: la necessitat d'un adolescent és demanar-li a una noia per sortir. El principi podria ser, ell davant de la porta de la casa de la noia tenint un conflicte intern de si entrar i demanar-li-ho. O no demanar-li-ho, marxar a casa i quedar-se més tranquil. El final podria ser, per exemple, que decideix entrar a la casa de la noia i la noia l'hi diu que no vol estar amb ell.

Sabent com comença i com acaba ja podem crear el nus, el conflicte, fent que el protagonista hagi de vèncer obstacles per aconseguir allò que vol, o que no n'hagi de vèncer, i ajudar-lo perquè obtingui el que vol.

4.4 Plantejament

Ara ja podem introduir l'espectador en la nostra història. Hi ha un munt de possibilitats a l'hora de fer el plantejament: dialogat, una imatge en escena, una veu en off, música, un audiovisual...

4.5 Estil o gènere

Abans d'escriure l'obra sencera hem d'escollir el gènere del nostre guió, per exemple: tràgic, melodramàtic, còmic, absurd...

4.6 Obra completa

El més complicat no és escriure una obra sinó saber què escriure.

Tenint clar el tema, tan sols hem de seguir l'estructura: introducció (principi), nus (conflicte), clímax i desenllaç (resolució).

I sempre recordant qui és el nostre personatge i quina és la seva necessitat.

En fi, aquesta no és l'única manera d'escriure una obra, però segons el meu punt de vista, hi ha aspectes en la forma que té Syd Field d'escriure un guió que són indispensables per tal d'aconseguir realitzar un text. Aquests són: saber bé qui és el protagonista o protagonistes de l'obra, la importància del principi i del final i seguir una estructura d'introducció, nus i desenllaç.

II. PART PRÀCTICA

La part pràctica, que per a mi és la part més interessant i important de tot el meu treball de recerca, constarà de dues parts: la creació del text i la seva posada en escena.

Veurem si una sola persona és capaç de resoldre tot sol, la creació d'una obra, la direcció i la interpretació.

Per tant, el que vull fer és, després d'haver vist com s'escriu una obra de teatre, posar-ho en pràctica. Combinant el que he après en la recerca teòrica i utilitzant

la meua pròpia forma de treball (que per cert, està per descobrir).

I seguidament fer la posada en escena, per tal de poder-la representar com a projecte final davant del tribunal del treball de recerca.

En fi, el que pretenc mostrar en la part pràctica és tot el procés de creació teatral.

Aquest procés estarà dividit en dues parts: primera part, on es podrà veure detallat cada apartat del procés, com ara l'explicació del personatge, les idees inicials, l'estructura, el títol...

Segona part, en un diari (com a annex), on hi haurà explicat el que passa dia a dia.

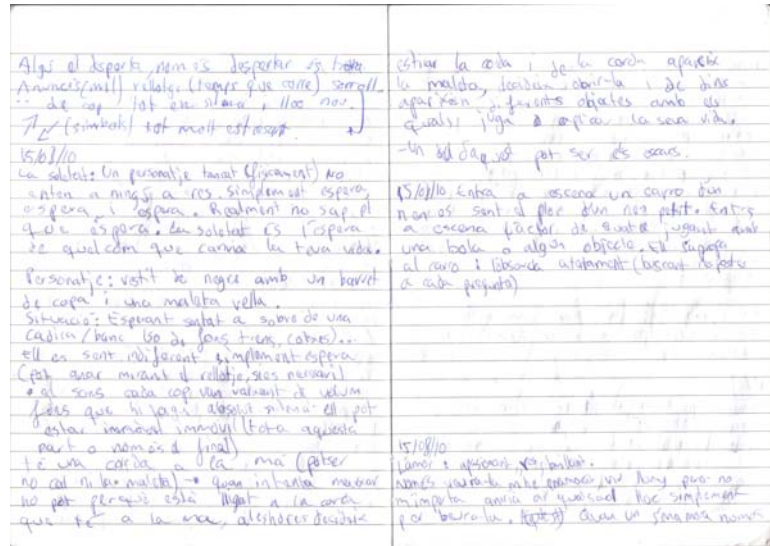
També com a annexos hi afegiré tots els sons i músiques de l'obra.

D'alguna manera, l'exemple que veurem és de com es crea una obra teatral i quins passos he seguit per fer-ho, així és com ho fa qualsevol companyia de teatre.

1. PROCÉS D'ESCRIURE EL TEXT

1.1 Pluja d'idees (intel·lectualment)

Començo a fer una recerca d'idees, imatges, escenes... per trobar alguna cosa de la qual parlar. Aquestes idees van sorgint de mica en mica, inspirant-me en qualsevol cosa (una cançó, una imatge, un sentiment...). Doncs bé, ara veurem un seguit d'idees, sense gaire sentit, ja que els falta tot el treball i desenvolupament que es considera que es fa a posteriori.

1. Escena: una estació de tren, plou i hi ha poca llum, un personatge esperant quelcom que no se sap què és. (29/07/2010)
2. Al costat del personatge dos més jugant als escacs. A poc a poc els jugadors d'escacs marxen del seu costat i ell queda sol.. Decideix jugar als escacs ell sol. Podem veure l'enfrontament entre els dos bàndols, els dos manipulats per ell mateix, és molt igualat i violent (amb això vull expressar el conflicte intern del personatge). Finalment s'adorm. Quan el desperten veu un rellotge (el pas del temps) (01/08/2010)
3. El significat de la soledat: l'espera de quelcom que et canviï la vida.
 Personatge i situació: personatge tancat físicament. No entén a ningú, ni res. Simplement espera, espera i espera, sense saber què espera realment. Vestit de negre amb un barret de copa i una maleta vella a terra, recolzada a la seva cama. Ell està esperant assegut a sobre d'una cadira/banc, hi ha diversos sons de fons. (10/08/2010)
4. La mateixa situació, però en comptes d'una maleta té una corda lligada a la mà (és el símbol que està lligat a alguna cosa, que encara no pot marxar d'aquest lloc perquè ha de fer alguna cosa). El personatge està assegut mirant a terra, els sons de mica en mica van baixant de volum fins que queda ell sol, amb el silenci absolut. En aquest moment decideix marxar, però quan ho intenta no pot (està lligat). Aleshores intenta amb nombrosos esforços estirar la corda. Finalment en una d'aquestes estrebades li apareix una maleta, l'obre, hi troba alguns objectes (un

- d'aquests pot ser el joc d'escacs) i amb cada objecte explica una part de la seva història. (15/08/2010)
5. Exactament la mateixa escena, però amb tots els objectes que treu de la maleta acaba construint quelcom. El que vull dir és que a poc a poc, objecte per objecte els col·loca de tal manera que es vagi formant alguna "cosa". Això significa que es reconstrueix la seva pròpia vida, cada objecte n'és una petita part . (02/09/2010)
 6. (Final possible) Ell està assegut de nou al banc, i torna a esperar, torna a esperar perquè realment no sap què més ha de fer en aquesta vida. Està trist no sap què fer, en aquest instant troba als seus peus un pal amb una tela blanca enrotllada. Decideix mirar què és, l'obre, veu que és una vela. L'agafa fort amb la mà.
 - Ah!! és això el que estava esperant (deixa anar un somriure una mica melancòlic) (pausa i es sent un so de gavines molt fluix).
 - M'encanta... (pausa) m'encanta notar com la brisa m'acaricia la cara i em despenca els cabells, així se m'allibera la ment.
 - Era més fàcil del que em pensava, (riu, poc) doncs... haig de marxar. (Marxa amb la vela agafada de la mà, a poc a poc) (07/09/2010)
 7. El mateix personatge està esperant, i al llarg d'aquesta espera es troba a diferents persones a les quals explica la seva vida. En cada explicació entra en un estat que és com s'hi revisqués aquella experiència i en el clímax d'aquestes, el desperta un so d'avís per megafonia de l'estació de tren, on es troba. Com s'hi d'un despertador es tractes. L'avís anuncia diverses destinacions. I finalment sent la seva, agafa la maleta i marxa. (12/09/2010)
 8. Jugete de amor(cançó del grup: Extrechinato i tu), un nen petit juga amb una joguina, feliç, però en qualsevol moment deixarà de jugar ja que n'hi donaran una de nova que li agradarà més. (Crítica social del consumisme, sempre voler més del que tenim). (06/08/2010)

Aquestes són algunes de les primeres idees que vaig imaginar; com podem veure moltes d'aquestes són semblants (el personatge és el mateix en totes, però tenen matisos diferents). Tot i això aquestes escenes no tenen res de concret ni establert. Moltes d'elles són propostes visuals, amb un sentit simbòlic, però sense cap mena de "perquè", vull dir que del personatge no se'n sap res, ni on està exactament, ni qui és, perquè està aquí... No hi ha res de concret. Són idees que desenvolupades, donen l'inici del text o el naixement de la creació teatral.

1.2 Idees extretes a partir d'improvisacions

Abans de començar amb les idees a partir de les improvisacions, cal dir que necessito l'ajuda de algú extern, que miri i que analitzi. En aquest cas l'ajudant és en Piero Steiner (actor i director). Començo a veure que la resposta a la hipòtesi de l'inici -si una sola persona és capaç de crear, dirigir i interpretar- és negativa.

Després d'haver treballat la part més intel·lectual, decideixo que seria interessant treballar més la part pràctica, amb el cos.

Doncs bé, la manera que seguim per trobar idees, és la improvisació. Volem deixar lliure el pensament, per trobar idees noves amb la part corpòria.

A partir de les improvisacions surten varies idees interessants, sembla que la meua manera de treballar és molt més eficaç quan faig quelcom pràctic, com són les improvisacions.

La forma de treball que seguim en les improvisacions és:

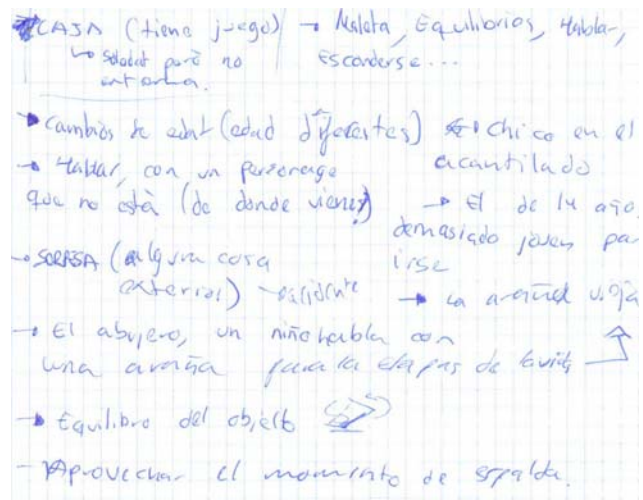
començo en una situació, per exemple l'espera d'alguna cosa (del tren, en principi), i a partir d'aquí sóc lliure de fer el que vulgui. Si en algun moment necessito ajuda, perquè estic col·lapsat o no em sembla interessant el que estic fent, li faig una senyal a en Piero i ell m'ajuda dient-me què puc fer. Seguidament anotem el que ens ha semblat més interessant del que ha sorgit en aquestes improvisacions.

Comencem amb la consigna que és un personatge que espera el tren (que havia aparegut anteriorment) i a partir d'aquí surten algunes idees com ara:

1. Un pare i un fill discuteixen perquè el fill no vol jugar a futbol i el pare l'hi obliga.
2. Un jove que s'ha independitzat li ensenya al seu amic com és el seu pis.
3. Un nen petit que parla amb una aranya, una aranya sàvia, que sembla ser ell mateix però uns quants anys més gran.
4. Un nen sentint una sensació de llibertat pel fet d'estar arran d'un penya-segat, i al mateix temps mira les estrelles.

A part d'aquestes idees on apareixen diversos personatges, en varem tenir d'altres més artístiques i visuals, com ara, diversos jocs de moviments amb una caixa de fusta.

Totes les idees aparegudes anteriorment són l'antecedent del text.

1.3 Personatge

Abans de començar a escriure el text teatral, cal saber qui és el protagonista del monòleg.

En Joan, és un empresari, infeliç, cansat i solitari. Té estudis universitaris d'economia empresarial. El seu pare, també empresari, estricte a la feina i a casa, té uns valors antiquats. No sap ben bé com tractar el seu fill, però tot i això vol el millor per a ell. La seva mare morí quan ell tenia 5 anys i per això ell recorda molt poca cosa de ella, tant sols algunes frases que li deia quan era petit. No té germans.

Tot i això, no és un personatge pla i al llarg de l'obra va evolucionant en vers la llibertat i la felicitat.

1.4 Estructura inicial

A partir de les idees inicials, faig una estructura del text: introducció, nus i desenllaç.

Introducció: Mostrar qui és el protagonista, quina és la seva situació i que és el què l'envolta. És en Joan, un personatge estressat i infeliç.

Nus: Un dia perd el tren, en perdre'l troba una maleta a dins de la qual hi ha un seguit d'objectes del seu passat. Aquests fan que recordi algunes experiències (la seva mare, el seu pare, el seu primer pis...). Després de reviure aquestes vivències, se n'adona de qui era, i qui és ara.

Desenllaç: En adonar-se'n, deixa enrere el seu passat i el seu present per seguir una nova vida. S'allibera de tot el que l'encadenava en el present, per viure un futur diferent.

Aquesta és l'estructura inicial, i alhora és el tema de l'obra. Gràcies a aquesta ja tinc la base del text.

1.5 Desenvolupament de l'estructura inicial

Després de fer un primer esbós desenvolupo cada una de les parts de l'estructura inicial, i d'aquesta manera cada part (introducció, nus i desenllaç) es divideix en varies escenes.

Per això haig de saber quines són les escenes, quin paper fan en el monòleg i quin significat tenen:

1. **Introducció** (explicant qui és aquest personatge)

Un seguit de moviments, quadrículats i rectes, com si fos una màquina, més aviat un "homemàquina". Acompanyat amb música electrònica.

2. **Nus** (conflicte)

2.1 En Joan perd el tren, s'enfada i vol fumar. Busca un cigarret i demana foc. Però no li'n donen, s'exalta i després es disculpa. Però, el personatge fictici marxa. (amb aquesta escena pretenc explicar la seva situació).

2.2 Es treu la jaqueta i el rellotge, perquè se sent incòmode i els deixa en un “penja-robes” on hi diu: PARADA. (Aquesta acció correspon a una metàfora: l'extracció de la primer capa, que l'obstrueix i no el deixa veure la seva imatge real.)

2.3 Es troba una maleta, pensa que algú l'està gravant o que li estan fent una broma (recupera l'estat d'exaltació anterior). Quan s'adona que no hi ha ningú l'obre, de dins en treu un seguit d'objectes, que fan que recordi aquelles vivències que havien caigut en l'oblit.

Els objectes són: una corona de flors, amb la qual recorda la mort de la seva mare; una pilota, recorda la relació amb el seu pare; les claus del pis, que suposen la llibertat de viure sol; i el binocle, que l'ajuda a mirar les estrelles, veure-hi una mica més enllà de la realitat. (aquestes escenes són algunes experiències, que l'ajuden a recordar qui i com era)

2.4 Passa un segon tren, té l'impuls de pujar, però al final es fa enrere. Vol seguir descobrint què és el que ha fet que s'oblidi dels seus records. I es treu la corbata (element que d'una manera fictícia l'escanyava i no el deixava recordar allò del passat, que l'impedia ser lliure)

2.5 **(clímax)** Té por. Es senten llamps. Fa diversos moviments com si una forta tempesta estigués en el seu interior. Seguidament comença a sentir-se una música alegre i divertida, que el fa ballar i mentre balla es treu l'última part d'aquesta capa: els pantalons. El significat d'això és: primer la por del canvi, amb la tempesta. I segon, la llibertat que després de superar aquest temor té ballant. (Deixant enrere tot el que era, els valors rígids i conservadors.)

3. **Desenllaç** (resolució del conflicte)

Passa un últim tren i ell decideix no pujar-hi. Es queda una estona sense saber que fer. Torna a mirar a dins de la maleta i troba un mocador en forma de vela. Bufant, la vela se'n va d'escena. I es queda la seva roba i la maleta. (deixa el seu passat i el seu present, per tal de començar una nova vida, un nou futur.)

1.6 El text

Quan tinc l'estructura d'escenes clara, començo a desenvolupar cada una d'elles i les vaig unint de manera que, de mica en mica, creo el text complet. Tot i això al llarg dels assajos, utilitzant el text, en modifico algunes parts adaptant-lo a l'espectacle.

He usat un gènere bastant poètic i simbòlic. Aquest no el vaig decidir ben bé, sinó que d'alguna manera em va sorgir. Crec que és l'estil més adequat pel tema que tracto en l'obra.

Finalment el resultat del text és aquest:

PARADA

En escena: Una maleta i un pal on hi posa: PARADA.

(Música electrònica i sons de veus repetitives. Entra a escena un home vestit com si anés a l'oficina. Fa moviments rectes, quadriculats i molt marcats, com si tot ell fos una màquina. A poc a poc, els sons desapareixen. Passa un tren, corre per agafar-lo, però el perd)

- Hòstia!, hòstia!! Però, Per què?, Per què? No,no,no,no!

(Es mou per l'escenari nerviós, enfadat i desesperat, murmurant, mirant el rellotge, estirant-se els cabells, donant puntades de peu i cops de puny a l'aire... A poc a poc es va tranquil·litant i es queda mirant el públic)

- Mai havia perdut un tren, en tota la meva vida. Per què em passa això a mi? Això no li podria haver passat a algú altre? A tu o a tu, o a tu (assenyalant el públic)

(Busca un cigarret a les butxaques, cada cop més nerviós perquè no el troba. Finalment el troba. A algú del públic.)

- Perdoni té foc?...Vostè no ha fumat mai un cigarret?, no ha fumat mai? (ho diu tranquil·lament, amb dolçor)... Doncs hauríeu de fer-ho de tant en tant, que va bé, va molt bé, pels pulmons, pel colesterol, per trobar novia, per ser feliç, per no sentir-se sol, per trobar feina, per la crisi, pel cervell va bé, va molt bé!(exaltant-se)... Perdoni'm, és que he perdut el tren, he perdut el tren!

(Tira el cigarret a terra, empenyat. Mira que no hi hagi ningú al seu voltant, es treu la jaqueta, la penja en el pal on hi posa PARADA. Es treu el rellotge i el deixa a la butxaca de la jaqueta. D'aquesta manera està més còmode. Veu la maleta)

- (A públic) Què?... què, què és això? Si hi ha algú que m'està fent una broma o és una *puta* càmera oculta... que surti, que surti si us plau... que a mi no m'agrada que em gravin, no m'agrada estar controlat! Sortiu, doneu la cara, si la vostra feina és ridiculitzar la gent, doneu la cara!

(Es treu una sabata, amenaçant)

Segur que no teniu permís, ni res. Si us *foto* una denúncia us tanquen a la presó i allà sí!, allà sí que fareu bromes, ehh!! ehh! ehh...

(S'adona que no hi ha ningú. Deixa la sabata a terra, a sota de la jaqueta. Camina amb una sola sabata i decideix treure's la segona, la deixa al costat de l'altra. Nota que es sent més lliure sense sabates, es treu els mitjons i camina, còmode i satisfet de poder anar descalç. Decideix obrir la maleta i de dins en treu una corona de flors, se la col·loca al coll, fa com si estigués mort iriu.)

- (A públic) Ahh...ara me'n recordo. Ella sempre m'ho deia: "no et preocupis Juan, en aquesta vida l'únic que hem d'aprendre, és a jugar, a ser feliços". Un novembre, es va morir la meua mare.

(Pausa)

Jo no entenia res, tenia només cinc anys. I la mort encara no tenia cap significat per a mi.

Tothom, vestit de negre i amb els ulls plens de llàgrimes, venien m'abraçaven fort i em deien: tranquil, tranquil, tot anirà bé. Però, si estic tranquil i tot va bé... de tota manera jo els deia que sí amb el cap. A poc a poc tothom va anar marxant i ens varem quedar tots dos sols, jo i el meu pare. Allà, allà davant, davant de la tomba de la mare. Va ser en aquell moment que vaig entendre-ho: la vida, vulguem o no, ens porta a la mort. Com, el dia i la nit, el ying i el yang, el bé i el mal, les rodes amb els cotxes, el fred i la calor, el *novio* i la novia, el gat amb el gos, la ment amb el cos, els somnis i els malsons, el so i el silenci, el mirall i jo, jo i la meua vida, jo i el que vesteixo, el sol i la pilota...(Pausa)

(Va a buscar ràpidament a la maleta alguna cosa. En treu una pilota.)

- La pilota i jo...Jo i la pilota.

(Dona mitja volta sobre si mateix.)

- Petit, petit!! Mira, mira que t'he portat pel teu aniversari. (ensenya la pilota)...Petit, petitó?
- Odiava quan el meu pare em deia petit (apart, al públic)
- Gràcies, gràcies...
- Però, què?!... Què passa que no t'agrada jugar a futbol o què?, eh petit, petitó?

(Pausa)...Què passa? Què se t'ha menjat la llengua el gat? Eh petit!

- Papa no em tractis com un nen, que ja tinc catorze anys, catorze anys! I no em dic petit, em dic Joan i sí, el futbol no m'agrada!
- Doncs t'ha d'agradar, t'ha d'agradar! No ho entenc com no t'agrada si el futbol és d'homes, t'ha d'agradar!

- Doncs a mi no... a mi no m'agrada.
- Per què? Per què?
- Perquè jo no sóc tu i tu no ets jo!
- Va, va, va,va... però si tu no saps res de la vida. El futbol ens fa homes, t'ensenya a marcar gol en aquesta vida!!, va, va, va,va!

(Deixa la pilota a dins de la maleta. So del temps que passa camina i es toca el canell on abans tenia el rellotge.)

- (A públic) Papa, ara ja tinc divuit anys, me'n vaig. Però si vols em pots dir petit, i quan vulguis anem a jugar un bon partit de futbol. T'estimo...

(Se sent un so de claus, li crida l'atenció, agafa les claus de dins de la maleta i comença a fer saltets i balla content.)

- Toma!!!, tomaa!! (eufòric) Ja tinc el meu pis! Pis nou, vida nova. Mira, aquí h ha la cuina, està bastant desendreçada però a mi m'és igual. Aquí el lavabo. I aquí, el pac de la casa: Menjador, sala i dormitori. Per dormir obrim el sofà, i per menjar el tanquem...

Això de viure sol és la hòstia, tio, has de fer-ho, fas tot el que vols i quan vols, ningú et diu res, tu et fas les teves pròpies normes!

A més tu podries portar *xurris* quan volguessis!(riu)

Em sento tan lliure... (pausa) com quan agafàvem per primer cop la moto...

(Se sent el so d'una moto, i ell comença a viatjar-hi. Fins arribar a un lloc tranquil i solitari. S'estira al prat, és de nit i comença a mirar les estrelles amb un binocle que treu de la maleta. Es posa el binocle a l'orella)

- *Muere lentamente, quien no voltea la mesa cuando está infeliz en el trabajo. Quien no arriesga lo cierto por lo incierto para ir detrás de un sueño. Quien no se permite, por lo menos una vez en la vida, huir de los consejos sensatos.* (Pausa) ... Pablo Neruda...

(So de rellotge, passa el temps, un altre cop. Sentim el so d'un segon tren que passa, com si es despertés d'un somni, corre per agafar-lo, però recorda que ha d'agafar la maleta i el vestit. Després de varies vacil·lacions entre agafar la maleta o el vestit, perd el tren, però aquest cop no s'enfada.)

- No me'n recordava de tot això (fa referència a la maleta). Segurament alguna cosa m'escanyava.

(Es treu la corbata i la penja al costat de la jaqueta. Se sent lliure, però comença fer-li mal el cap i un so de veus estranyes el molesta molt. De cop se sent una forta tempesta, s'entrebanca, rellisca, s'espanta. Té molta por. Fins ajaure's a terra, en posició fetal.

(De mica en mica, de fons sentim una música alegre de ball. A poc a poc s'incorpora, es treu els pantalons, els deixa penjats a sota de la jaqueta i comença a ballar, lliurement. Es torna a sentir el tren que es para, ell para atenció, però no hi puja.)

- No, gràcies, jo en aquest tren no hi pujo, no és el meu.

(El tren marxa. Ell es queda quiet, mira al públic i es pregunta quin serà el següent pas. De sobte, se senten harmòniques onades de mar. Obre la maleta, i en treu un mocador, que té forma d'una petita vela de barca. La bufa i això el transporta a voltejar l'escenari. Bufant la vela es mou per l'espai i riu. Es para.)

- (A públic, encara rient) Crec que a vegades perdre el tren... és bo.

(Marxa d'escena bufant la vela. A escena s'hi queda la maleta i el vestuari que ha quedat penjat com si fos un maniquí, en el pal on hi posa PARADA)

FI

1.7 El títol

Després d'escriure el text (i d'alguns assajos), busco un títol que em sembli adequat. El primer títol que li poso a l'obra és: "sense sabates", el significat del qual en l'obra, és la llibertat que suposa caminar sense sabates. D'alguna manera la llibertat de no tenir un pes a sobre o alguna cosa que ens estreny i no ens deixa ser "lliures" (el significat del títol és molt simbòlic).

Però finalment decideixo canviar-lo, pel títol: PARADA, perquè crec que il·lustra millor el que vull explicar. Tal i com diu la paraula, parada significa acció o efecte de parar o parar-se. Per la metàfora de la meua obra és perfecte, ja que explica que el protagonista està mig obligat a fer una parada en la seva vida i així replantejar-s'ho tot, passat, present i futur. A més, en l'escenografia el cartell amb el nom PARADA, té molt de protagonisme.

En fi, fins aquí podríem dir que hem realitzat tota la part del text, de l'escriptura del guió. He seguit alguns passos que hem vist en la part teòrica, però en general he usat el mètode que m'ha semblat més correcte. I per això cal dir que al principi em va costar molt començar i trobar idees, però posteriorment vaig anar avançant amb un ritme prou bo.

Abans que el text tingués aquests resultat va patir molts canvis i moltes transformacions, no va ser acabar el text i que ja estigués perfecte, van haver-hi moltes correccions, sobretot al llarg dels assajos. En fi, com en qualsevol projecte, tant el text, com l'obra en general, ha patit una evolució.

2. POSADA EN ESCENA

Al llarg del procés de la posada en escena, conjuntament amb en Piero Steiner, hem anat trobant com portar el text a escena, no ha estat un treball conflictiu, hem anat solucionat fàcilment tots els problemes amb què ens hem trobat.

2.1 Direcció

El treball de direcció ha estat una feina conjunta, entre en Peiro Steiner i jo. Ell ha estat present en tot el procés creatiu, ja que, com he dit en l'apartat de les improvisacions, he necessitat algú que m'observés i que tingues un punt de vista exterior. Perquè jo mateix no puc actuar i observar-me al mateix moment.

Per tant ell és el que ha assumit la funció de director i jo he estat l'ajudant de direcció.

Hem seguit una forma de treball que consisteix a provar una escena de diverses maneres i finalment escollir aquella que ens sembla més interessant, més bona.

Segons en Piero Steiner: *"La investigació que hem realitzat es divideix en tres etapes. En la primera hem buscat conjuntament un món, una manera d'expressar-nos i una història. En la segona etapa, agafant jo el rol de director i en Pino el d'actor, ens hem donat el màxim de llibertat, per poder crear les escenes. La sensació que he tingut ha estat de ser com un escultor, que agafa una pedra, on a dins ja hi és amagada l'obra d'art i l'únic que s'ha de fer és treure allò que és innecessari.*

La tercera etapa, en què ja hem fixat l'espectacle, ha estat, i és encara (perquè considero que una obra mai està del tot acabada), la repetició del mateix viatge, però de diferents maneres. Per tant, fer el mateix recorregut, però cada dia trobar quelcom de nou.

Crec que en la primera etapa l'impuls ha estat la passió, en la segona la constància, i en la tercera la precisió ."

2.2 Interpretació

Si hem de definir quin tipus d'interpretació usem en l'espectacle "PARADA", jo diria que és realisme (tot i que l'espectacle sigui simbolista) i, també, és, en gran part, expressió corporal.

La interpretació del personatge no ha estat gaire complicada perquè quan escrivia l'obra ja m'imaginava com interpretar-lo.

Tot hi això, el més complicat ha estat actuar jo sol, sense cap altre actor (el monòleg).

Sobretot: haver d'interpretar sol dos personatges, imaginar-te un personatge inexistent i estar sol davant del públic, no és gens fàcil.

2.3 Escenografia

L'escenografia consta d'una tela pintada com un cel, que limita l'espai escènic, té un sentit tant estètic com de context (la llibertat).

L'escenografia, també, està formada per un pal amb un cartell on diu: *Parada*, aquest situa al públic en un espai, una parada de tren.

A més, té un segon sentit, més metafòric, que és la necessitat de fer una parada; fer una pausa i observar el que fem, el que som i el que volem ser. Com en Joan o qualsevol de nosaltres, en algun moment de la nostra vida.

2.4 Vestuari

És un vestit, format per pantalons, jaqueta i sabates negres, una corbata blava fosca i una camisa blau clar.

He escollit usar un vestit, perquè la seva foscor, em dóna una sensació de persona apagada, seria, infeliç... (que és la que necessito per al personatge).

CREACIÓ TEATRAL "PARADA"

Però, sota de la foscor del vestit hi ha una camisa blava d'un color viu; amb això el que vull dir és que a sota de la primera capa d'en Joan, que el cobreix, hi ha una segona capa més viva, més lliure, en definitiva el contrari de la primera.

2.5 Attrezzo

Està format per una maleta, a dins de la qual hi ha diversos objectes (una pilota, una corona de flors, unes claus i un binocle) del seu passat, que representen els seus records. Cada un d'aquests li fa reviu experiències passades.

A part de l'atrezzo dels records, hi ha un rellotge que porta en Joan al principi de l'obra, per mostrar la importància que té l'hora per ell.

I com a últim element d'atrezzo hi ha un mocador en forma de vela, que al final de l'obra l'usa per sortir d'escena, aconseguint la llibertat i felicitat de què estava mancat al principi.

2.6 Il·luminació

La il·luminació de l'espectacle seran dos focus de 240w i un llum que s'anomena flaix o "strobo" (que fa pampallugues), d'aquesta manera obtindrem dos ambients diferents. Els focus seran la llum principal, que simplement s'anirà canviant d'intensitat al llarg de l'obra, per crear diferents calius a les escenes. La segona és el flaix, que només

l'usarem en determinats moments per donar-li a la representació una sensació estressant mecànica i quadrículada. Aquesta tipus de llum només es pot utilitzar en moments concrets, perquè si no pot crear moltes molèsties al públic.

2.7 So i música

Els sons i les músiques complementen les accions del personatge. Ens ajuden a entendre què li passa, que fa i que sent. També ens situen en un espai concret.

Tots els sons estan extret d'Internet o discs que ja tenia.

El programa que he utilitzat per mesclar i per treballar els sons i la música és un programa de punxa discs (virtual DJ), que uso per punxar música.

Aquest programa ens permet ajuntar dos temes musicals, controlar-ne el volum, introduir diversos efectes i sons, augmentar la velocitat o durada d'un so o cançó... I finalment

gravar tot el treball que has realitzat. Realment a mi m'ha servit molt, perquè he pogut modificar tal i com volia la música i tots els sons de l'espectacle, sense cap mena de dificultat, ja que sabia com utilitzar-lo.

Per tal que es puguin escoltar els sons i músiques que utilitzo en l'obra els introduiré en l'annex.

2.8 Guió del so i de les llums

Perquè el tècnic de llums i de so posi correctament el so i la música quan es oportú, cal fer un guió de so i llums.

TRACK³ 1

So de l'home màquina(llum de flaix) + tren1

Escena buida: es posa la llum de flaix. Seguidament s'introdueix el *track 1*, en aquest moment entra a escena l'actor. Al llarg d'aquesta escena, de mica en mica, s'ha d'anar encenent la llum principal (els dos focus de 240w). I Acaba el primer *track*, quan ell perd el tren.

TRACK 2

So de rellotge

El so es posa quan el personatge deixa la pilota a la maleta, l'escena anterior és la mort de la mare.

TRACK 3

So de claus

Es posa el so després de que l'actor digui: *Papa, ara ja tinc divuit anys, me'n vaig, però si vols em pots dir petit i quan vulguis anem a jugar a futbol. T'estimo.*

TRACK 4

So de moto + nit + rellotge + 2n tren

Es posa el *track*, quan diu (després de l'escena del pis): *Em sento tan lliure, és com quan anàvem amb moto.*

La llum dels focus s'abaixa una mica quan està a terra mirant les estrelles i mentre diu el poema. Es tornen a apujar quan es sent el so del rellotge.

³ Track: vol dir cançó, tema en anglès i és el terme que s'usa en el teatre.

TRACK 5

Tempesta+música de ball

S'introdueix aquest *track*, quan s'ha tret la corbata i ha tancat els ulls. Aleshores comença a espantar-se, caure, tirar-se a terra i al llarg d'aquestes caigudes amb el regulador dels focus es va apujant-ne i abaixant-ne la intensitat, i es torna a posar el flaix. Tot això amb la tempesta de fons. Després començarà a ballar conjuntament amb la música animada. S'ha d'anar abaixant el volum quan ell va deixant de ballar.

TRACK 6

3r tren

Es posa quan s'ha abaixat el volum del *track* 5.

TRACK 7

Mar+música final

Quan ha passat l'últim tren i es queda parat sense saber què fer, durant uns segons, s'introdueix el *track* 7.

TRACK 8

Marxa d'escena bufant el mocador que fa forma de vela, i quan ja no és a escena s'abaixa del tot la intensitat dels focus. En els aplaudiments es torna a posar la música de ball, que estarà en un últim *track*, afegit, el *track* 8.

Finalitzats tots aquests aspectes, hem acabat la posada en escena del text: PARADA. Ara, ja tenim l'obra completa per ser representada.

3. A PUNT DE REPRESENTAR L'OBRA

Si aquest espectacle s'hagués de vendre, i representar en un teatre, hauria de lliurar tant la fitxa artística, com una sinopsi, per això ho afegeixo en el treball.

3.1 Sinopsis:

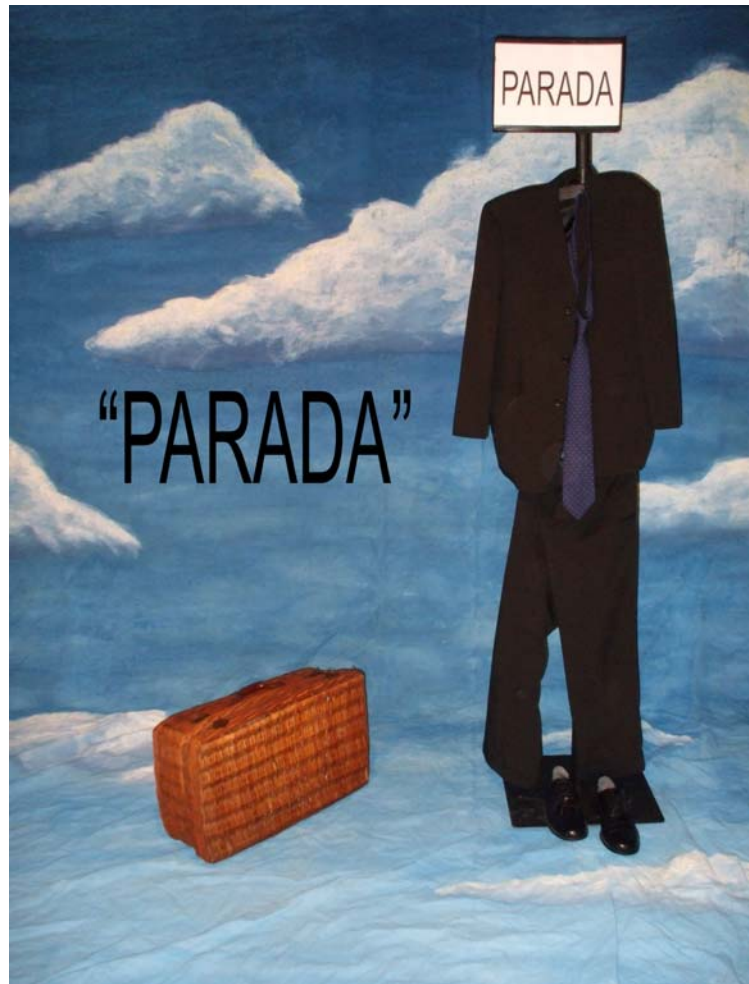
PARADA,

És la necessitat, mig inconscient, que té un home de fer una parada, una pausa en la seva vida.

Aquesta és un record, un viatge vers la llibertat, una presa de consciència d'un home que vol canviar.

És una metàfora de la vida i el desig que tots tenim de viure-la d'una manera diferent.

A través, de la poesia i la música, pretenem fer volar la imaginació de l'espectador, que presencia el canvi que fa en Joan, el nostre protagonista, despullant-se del seu passat i del seu present, cap al futur.

3.2 Fitxa artística i tècnica:

Autor, ajudant de direcció i actor: Jo

Director: Peiro Steiner

Escenografia, vestuari i atrezzo: Piero Steiner i jo

Tècnic de llums i de so: Piero Steiner

CONCLUSIONS

Amb aquest treball de recerca hem vist que una creació teatral està formada per diversos punts: en la creació del text teatral i la seva posada en escena

Per crear un guió, text teatral, cal doncs saber molt bé qui és el personatge i crear-li un conflicte, per tal que el personatge tingui una acció a fer. Sempre seguint l'estructura introducció, nus i desenllaç.

Per portar-la a l'escena, cal tenir molt clar el text i a partir d'aquí invertir-hi moltes hores, per tal d'aconseguir la seva representació. Buscant-li un so i una música, la il·luminació, la interpretació del personatge, el vestuari...

Si realitzem, treballem i desenvolupem correctament cada apartat, podrem aconseguir crear una obra teatral.

Cal dir que duts a terme aquests passos no obtindrem necessàriament l'èxit de l'obra, ja que considero que l'èxit depèn de molts factors, sobretot de l'estat d'ànim, del sentiment i il·lusió amb què pugem a l'escenari, i que comparteixes amb el públic.

El que volia fer jo amb aquest treball de recerca era crear una obra teatral i fer un estudi de tot el procés de treball. Veure com es desenvolupen cada un dels aspectes que intervenen en una creació teatral i saber si era capaç d'assumir el paper de dramaturg, director i actor.

Com hem vist anteriorment això no ha estat possible, ja que he necessitat la mirada externa. Però, he creat una obra, com ho fan les companyies de teatre, he seguit els passos per aconseguir la desitjada fita i portar-la a escena.

Des del text fins a la seva representació, passant per la il·luminació, el so i la música, la interpretació, els assajos, la direcció, l'escenografia i l'atrezzo. I això és el que fa que estigui satisfet al cent per cent del meu treball de recerca.

El que m'ha agradat, sobretot, ha estat veure l'evolució del procés creatiu, des de la primera idea, fins a l'actual. I sorprendre'm de la mutació que ha patit el procés de treball. Orgullós que el canvi hagi estat positiu.

L'entusiasme que he viscut realitzant el treball de recerca ha estat perquè l'he descontextualitzat, per a mi no ha estat ben bé un treball de recerca, sinó que ha estat una passió. M'ha emocionat fer-lo, no ha estat una obligació pesada i costosa, sinó al revés n'he gaudit moltíssim. Fins i tot a vegades m'hi he obsessionat.

CREACIÓ TEATRAL "PARADA"

Crec que gràcies a aquesta creació teatral he après moltes coses, sobretot al llarg del procés creatiu (part pràctica). En fi he après a crear una obra teatral, d'ara en endavant sé que haig de fer per crear la meua pròpia obra, amb quines dificultats em puc trobar i quines puc evitar.

Bé, si fos per mi podria omplir moltes pàgines sobre tot el que he après i he gaudit fent el treball, però no crec que sigui necessari. Simplement vull remarcar la importància que ha tingut aquest treball, procés o creació per a mi i el molt que he gaudit i après realitzant-lo.

I encara queda mostrar el resultat d'aquest llarg procés, que és la representació de l'obra davant del tribunal del treball de recerca, però per part meua, com he dit abans, estic totalment satisfet de tot el que he fet al llarg d'aquests mesos.

BIBLIOGRAFIA

Monòlegs, vint monòlegs d'autors catalans contemporanis.

Col·lecció Teatre-Entreacte núm. 47.

Ed: AADPC (Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya)
Barcelona 2003

El món del teatre

Castells, Joan
Zamora, Àngels
Proa. Les eines
Barcelona 2002

El libro del quión

Field, Syd.

Editorial: plot ediciones S.A
1994

Un reto para el actor

Hagen, Uta
Editorial: Alba editorial. Artes escèniques
Barcelona 2002

Nonsolum

López, Sergi
Picó, Jorge
Editorial: Columna
Barcelona 2010

Fem teatre, Manual d'art escèniques

PIERA, Pere
Editorial: Labor (1974)

WEBS

<http://dlc.iec.cat/>

<http://www.freesound.org/>